

ההננה חמלובעת ליום הליפורים

עיוון בפרשת השבע על פי ה"כלי יקר"

שימושול לו אפילו לא הזכיר את חברו אלא בדברים צריך לפחות ולפנעו עד שימושול לו לא רצתה חברו למוחל לו מביאו לו שורה של שלשה בני אדם מריעין ופונעין בו וUMBKV ממנה לא נתרצהathan מביא לו שנייה ושלישית לא רצתה מניחו והולך לו וזה שלא מוחל הוא החוטא ואם היה רבו חולך ובא אפילו אלף פעמים עד שימושול לו:

(י) אסור לאדם להיות אכורי ולא יתפויים אלא יהא נוח לרצות וקשה לנבעם ובשעה שבמבקש ממנו החוטא למוחל מוחל לב שלים ובנפשו חפיצה ואפילו חצר לו וחטא לו הרבהה לא יטיר ווחו דרכם של זרע ישראל ולכם הנבען אבל העובי כוכבים ערלי לב איןן בן אלא ו עברתן שמרה נצח וכן הוא אומר על הנבעונים לפי שלא מוחל ולא נתפויו והגבוענים לא מבני ישראל ההמה:

7. מסילת ישרים ה': בגבר מפקידי מקוירות וטענויות מוקה הגנה מפקידי תחמה החותם ומוריהיקה הם שלושה. האחד, הוא הטעול וטענויות הועלמיט, השני, השחוק והצוץ, השלישי, תחברה הרעה. גנבר ביהם אוך לאחד:

הגה הטעול וטענויות בכר דרבנו מוקה למצעלה, כי בהיות האס טרוד בעניינים עולם, הגה מחשבוני אסורה בוצי תבשא אשר עלייהם, ואי אפשר לךם למת לב אל המעשנות. ... אך חנני הגה והוא קשחה מאן, והוא השחוק והצוץ, כי מי שטובע בם הוא כי שטובע בים הגדול, שקשחה מאן ליפול ממנה, כי הגה תשחוק והוא מאבד את לב האדם, עד שיבר אוון תשעם וטענויות מושלת בו, ועריו הוא קשبور או שטוח, אשר אי - אפשר למת לב אל המעשנות, כי אים מקבלים להנעה. ... והמקסיד השלישי, הוא תחברה, דגנית, חברות הטעושים וחותטאים, והוא מה שהתקבוב אומר (משליג, ג), יערעה בסלים יוציא', כי הגה אנו רואים פעמים רבות, אפילו אחר שגתאות אל האים וברים מפנה, כדי שלא ילעגן עלי תבריו או יעצר על איזה דברים מפנה, כדי שלא ילעגן עלי תבריו או כדי להתחזרם עטףם.

ג. רמב"ם הל' תשובה א', ג':
בזמן זהה שאין בית המקדש קיים ואין לנו מזבח כבירה אין שם אלא תשובה התשובה מכפרת על כל העבירות אפילו רשע כל ימי ועשה תשובה באחרונה אין מזבחינו לו שום דבר מושעו שנאמר רשות הרשות לא יכול לשכירים שנאמר כי ביום הזה יכפר עליהם:

4. רמב"ם הל' תשובה ב', א':
אי זו היא תשובה גמורה זה שבא לידי דבר שעבר בו ואפשר בידו לעשותו ופירש ולא עשה מפני התשובה לא מיראה ולא מכשולון כח כיצד הרי שבא על אשעה בעבירה ולאחר מכן נתיחוד עמה והוא עומד באחבותו בה ובכח גנוו ובמידנה שעבר בה ופירש ולא עבר וזה בעל תשובה גמורה הוא שלמה אמר ווכר את ברואיך בימי בחורותיך ואם לא שב אלא בימי זקנותו ובעה שאיל אפשר לו לעשות מה שהיה עשו אף עלי פי שאנטה תשובה מעולה מועלת היא לו ובבעל תשובה הוא אפילו עבר כל ימי ועשה תשובה ביום מירתו ומת בתשובתו כל עונתו נמלחין שנאמר עד אשר לא תחשך השם והאור והירח והכוכבים ושבו העכבים אחר הנשам ביום המיתה מכל שם וכבר בוראו ושב קודם שימות נמלח לו:

5. רמב"ם הל' תשובה ב', ב':
ומה היא התשובה הוא שיעוזב החוטא וייסרו מחשבתו ונגמור לבבו שלא יעשה עוד שנאמר יעוזב רשות דרכו וגנו וננו יתגנחים על שעבר שנאמר כי אחרי שובי נחמתי ויעיד עליו יודע תלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנאמר ולא נאמר עוד אלהינו למשעה ידינו וגנו ונדריך להתודות בשפטינו ולומר עניינות אלו שנמר בלבנו:

6. רמב"ם הל' תשובה ב', ט-ט':
(ט) אין התשובה ולא יום הכפרין אלא על עבירות שבין אדם למקום כגון מי שאכל דבר אסור או בעל בעילה אסורה וכיצד באן עבירות שבין אדם לחברו כגון החובל את חבריו או החובל חבריו או גוזלו וכיצד באן גוזל לו לעולם עד שתינתן לחבריו מה שהוא חייב לו וירצחו עוף שהחומר לו ממן שהוא חייב לו צרך לרצותו ולשאול ממנו

1. ויקרא ט"א, ל':
כי בימים גזה יכפר עליכם לפהר אתכם מובל וטאתיכם לפזוי יזקה תטקה:

2. כל' יקר ויקרא ט"ז, ל':
לפני ה' תהרו. כי אין יום כיפורים מכפר ב'יא לשבים, (שבעות יג), וקדום שיכפר עליהם ה' חייב כל אדם לטהר עצמו מכף רgel ועד ראש מכל טומאת העון לכך נאמר לפני ה' תהרו ולפניהם משמש תקום (ויקרא יט לב) שקדום זמן השיבה יקום האדם מстанת תרדימתו לשוב אל ה' ק"ז לשון לפני, והיינו לפני בא יום ה' הגדול והגורה תהרו עלי התשובה ואח"כ יתBOR ה' הלבבית שהיא לפני ה' כי הדבר המסור ללוב אינו נגלי ב'יא לה' לבדו, שלא היה מוחקים לצדיקים והוא ומתענים ומרבים תחינות כדי שייהיו מוחקים לצדיקים והוא דור תהרו בעני הדריות ומעוואתו הפנימית לא רוחץ, לכך נאמר לפני ה' תהרו:

ורוז'ל (ומא פה ע"ב) דרשו, דוקא עבירות שלפני ה' דהינו שבין אדם למקום יוכ' מכפר אבל לא העבירות שבין אדם לחברו, עיב' נאמר יכפר ר'יל דוקא כשהנשו קהילה אחת להיות באגודה אחת לחיותם ולא בזמן חלקם לעבד את ה' או הקב"ה מקבל תשובתם ולא בזמן חלקם ולbumם, ולפי שמדד הועלם שבאים ביפור מקשטי מחייב זה ומה ולמהרתו חזורים לסודם עיב' נאמר (שמות לה א) ויקהיל מטה למחורת יוכ' עשה אותם קהילה אחת כדי שייהיו כן כל ימות השנה, ולפי שביל דברי ריבונות נמטשים מן העסקים שבין אדם לחבריו על כן ישב לשפט את העט למחות יום ביפור כי עיז' יהיו קהילה אחת וכל העם על מקוםו יבא בשולם. ומטעם זה נקרא יום זה שבת שבתון. כי ביטול העסקים והשביתה סבה גודלה אל השלום, ובכלל השביתה לפי שביל אדם יש לו חמיה ותנווה חיונית ופנימית. החיזונית עלי כל המעשה בכל מלאכה, והפנימית באה מון החלב והדם ההומים אחר בקשת התאותות, ובימים השבת אינו נח כי אם מן החיזונית, ובימים קrost והוא נח משתיהם כי אין גם אכילה ושתייה ע"כ נקרא שבת שבתון: